

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **A. F.**, zastoupené JUDr. Tomášem Truschingerem, advokátem, se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 22 Ad 49/2011 - 25,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 22 Ad 49/2011 - 25, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Tomáši Truschingerovi, advokátovi, se sídlem Bašty 413/2, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1920 Kč, která je splatná z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 3. 11. 2010 žádost o invalidní důchod. Lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - město uznal žalobkyni posudkem ze dne 22. 12. 2010 invalidní v I. stupni od 15. 12. 2010 podle § 39 odst. 1 a § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2011 žalovaná žádost žalobkyně zamítla pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a s přihlédnutím k čl. 40, 45 a 57 odst. 2 nařízení Evropského parlamenty a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, neboť žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 6. 2011, č. X, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Žalovaná zde uvedla, že žalobkyně získala v rozhodném období, tj. v době od 15. 12. 2000 do 14. 12. 2010 (v posledních deseti letech před vznikem invalidity) pouze dva roky a 129 dnů pojištění (tzn. že v tomto případě jí chybí 2 roky a 236 dnů pojištění) a v rozhodném období od 15. 12. 1990 do 14. 12. 2010 (v posledních dvaceti letech před vznikem invalidity) pouze 2 roky a 129 dnů pojištění (v tomto případě jí tedy chybí 7 let a 236 dnů pojištění). Žalobkyni byla započítána doba evidence na úřadu práce pouze v rozsahu 1 roku, neboť s účinností od 1. 1. 2009 se doba bez pobírání podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci před dosažením věku 55 let započítává v rozsahu nejvýše jednoho roku.

[3] Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí žalované žalobou ke Krajskému soudu v Brně. Žalobkyně namítala, že správní orgán nevzal při posuzování zdravotního stavu v úvahu, že její zdravotní stav vylučoval možnost systematického zaměstnání již v roce 1999, což vyplývá i z některých v žalobě citovaných potvrzení. Dále má žalobkyně za to, že žalovaná nesprávně započetla doby zaměstnání v Itálii, neboť ze záznamů v pracovní knížce vydané v Itálii vyplývá, že pracovala po dobu delší, než jak uvádí žalovaná v napadeném správním rozhodnutí.

[4] Krajský soud v napadeném soudním rozhodnutí uvedl přehled relevantních právních ustanovení, tj. § 38, § 40 odst. 1 písm. f) a § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Dále krajský soud ze spisového materiálu zjišťoval, zda žalobkyně ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí splňovala podmínky nároku na invalidní důchod a pokud jde o doby pojištění, které žalobkyně pro tyto účely v rozhodných obdobích získala, dospěl ke stejným závěrům, jako žalovaná. Krajský soud tedy uzavřel, že z dávkového spisu nevyplynulo, že by žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod podle § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění, a že tuto skutečnost žalobkyně neprokázala ani dodatečně. Krajský soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[5] Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uvádí, stejně jako v žalobě, dva okruhy námitek. Stěžovatelka nejprve trvá na tom, že neměla být uznána invalidní od 15. 12. 2010, ale nejméně od roku 1999, od kdy pravidelně navštěvuje odborné lékaře. Přestože tuto skutečnost stěžovatelka namítala v celém průběhu správního a soudního řízení a dokládala odpovídající zdravotnickou dokumentaci, správní orgán ani krajský soud se s touto námitkou nevypořádali. Dále stěžovatelka namítá, že správní orgán ani krajský soud nevypořádal její námitku ohledně doby jejího pojištění v Itálii. Již v rámci řízení před správním orgánem stěžovatelka předložila svou pracovní knížku za dobu, kterou pobývala a pracovala v Itálii (*Libreto di lavoro* č. 10579), v níž jsou uvedeny záznamy až do roku 2001. Žalovaná, resp. poté i krajský soud, se tedy měl obrátit na italskou stranu s dotazem ohledně uznání dob pojištění, což se ovšem nestalo a stěžovatelka tak byla zkrácena na svých právech.

[6] Poté, co Nejvyšší správní soud zhodnotil, že kasační stížnost splňuje všechny formální požadavky na ni kladené, přistoupil k jejímu věcnému posouzení v rámci stěžovatelkou tvrzených kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s."), a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] Námitce, že krajským soudem ani žalovanou nebylo vypořádáno tvrzení stěžovatelky, že je invalidní již od roku 1999, nikoli až od 15. 12. 2010, dává Nejvyšší správní soud za pravdu, i když pouze částečně. Ze správního spisu totiž nevyplývá, že by stěžovatelka tuto skutečnost tvrdila již v námitkách, tedy opravném prostředku ve správním řízení. Poprvé ji uplatnila až v žalobě proti rozhodnutí žalované. Přestože stěžovatelka námitku nesprávného posouzení data vzniku invalidity v žalobě uvedla srozumitelně a velmi přehledným způsobem (v samostatném odstavci), krajský soud ji žádným způsobem nereflektoval. Krajské soudy jsou přitom povinny vypořádat se v rozhodnutí o žalobě se všemi žalobními námitkami (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 107, a nález Ústavního soudu ČR ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Zamítne-li tedy soud žalobu, přičemž se některou z námitek opomene zabývat, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], byť by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit důvodnost námitky podle obsahu spisu.

[8] Přestože vypořádání první kasační námitky již postačuje pro závěr o dalším procesním postupu ve věci, zabýval se zdejší soud i další kasační námitkou stěžovatelky. Stěžovatelka v ní uvádí, že se krajský soud, stejně jako žalovaná, nezabýval jejím tvrzením, že získala delší dobu pojištění, než jak uvádí žalovaná v napadeném správním rozhodnutí, nevzal v potaz pracovní knížku se záznamy o zaměstnání na území Itálie a nevytkl žalované, že se neobrátila s dotazem na započet italských dob pojištění na italské orgány.

[9] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná řízení s italským nositelem pojištění ohledně průběhu doby pojištění, kterou stěžovatelka získala na území Itálie, zahájila dne 16. 2. 2011. Na základě této komunikace, kterou předvídá nařízení č. 883/2004, žalovaná zjistila, že stěžovatelka získala na území Itálie dobu pojištění pouze v délce 25 týdnů, tedy 175 dnů. Potvrzení italského nositele pojištění o dobách získaných stěžovatelkou na jeho území je přitom pro žalovanou závazné a ta tedy nijak nepochybila, pokud z něj při svém rozhodování vycházela.

[10] V řízení před soudem se stěžovatelka o svém zaměstnání v Itálii kromě žaloby zmínila i při jednání soudu dne 30. 11. 2011. Uvedla, že byla v Itálii zaměstnána od roku 1983, o čemž svědčí záznamy z pracovní knížky, kterou však nemá k dispozici, neboť ji předložila veřejnému ochránci práv. Za běžných okolností by bylo ze strany krajského soudu namístě dotázat se stěžovatelky, zda lze tuto její zmínku o pracovní knížce považovat za návrh na provedení dokazování. V dané věci však ze správního spisu bylo zřejmé, že žalovaná italské doby zohlednila postupem, který předvídá nařízení č. 883/2004, a dalšího dokazování pracovní knížkou tak nebylo třeba. Krajský soud se tedy dobami získanými stěžovatelkou na území Itálie implicitně zabýval tím, že se ztotožnil se závěry žalované ohledně dob pojištění, které stěžovatelka získala v rozhodných obdobích. To však

nic nemění na tom, že krajský soud mohl v odůvodnění svého rozsudku uvést alespoň stručnou úvahu o tom, proč by údaje uvedené v pracovní knížce nebyly pro rozhodnutí soudu nijak zásadní; nejenže by tak zodpověděl stěžovatelčinu žalobní námitku, ale přispěl by i k větší přesvědčivosti svého rozsudku.

[11] Jak vyplynulo ze shora uvedeného, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a napadený rozsudek krajského soudu tedy zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud žalobkyni usnesením ze dne 22. 2. 2012, č. j. 6 Ads 12/2012 - 37, ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Tomáše Truschingera, advokáta, se sídlem Bašty 413/2, Brno. V souladu s tím, jak ustanovený zástupce požadoval, přiznal mu Nejvyšší správní soud odměnu za dva úkony právní služby – první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepis doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ustanovený zástupce realizoval dne 26. 3. 2012 druhou poradu s klientkou, a zvažoval přiznat mu odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Ustanovený zástupce však soudu nedoložil (resp. z úředního záznamu pořízeného z porady to nevyplývá), že tato porada přesáhla jednu hodinu, jak požaduje citované ustanovení. Odměna za dva úkony právní služby činí podle § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu 1000 Kč (2 x 500 Kč). Dále zdejší soud ustanovenému zástupci přiznal paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že je ustanovený zástupce plátcem DPH, zvyšuje se mu přiznaná odměna o tuto daň. Celkově tedy zdejší soud přiznal ustanovenému zástupci na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částku 1920 Kč a k její výplatě stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu